

BOYUN EGME

Kemal Okuyan yazdı: S-400'ler kimi vuracak?

AKP hükümetinin, sırtını yerli ve yabancı tekellere dayayarak, NATO ve AB'yi sorgulamaksızın girdiği S-400 oyunu emperyalist ülkelerin Türkiye'deki varlığının daha da güçlendiği bir felakette sonuçlanabilir. Bu felaketi püskürtmenin yolu ABD emperyalizmine, NATO'ya karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. • Sf 4

HAFTALIK SİYASİ GAZETE ■ 19 TEMMUZ 2019 CUMA ■ 1 TL

Emperyalizmle dans etmeyin

NATO'DAN ÇIKIN!

NATO'NUN KANLI VE KIRLI TARİHİ

NATO niye ve nasıl kuruldu diye sorarsanız, size şöyle diyeceklerdir: Hür dünya, kızıl tehlikeye karşı birleştii! "Demir Perde" ülkeleri Avrupa demokrasi-lerini tehdit ediyordu ve buna karşı NATO'da güçler birleştirildi.

Oysa NATO bir savunma örgütü değildi, bir saldırı örgütüydü. Avrupa'da, Atlantik Okyanusu çevresinde filan değil, dünyanın doğu ucunda düzenlenen operasyonlarla dünyaya merhaba dedi. NATO, Avrupa ülkelerini olası bir Sovyet saldırısına karşı korumuyordu. Tersine, zaman zaman Sovyetler'i saldırıya kışkırtacak şekilde Avrupa topraklarından Sovyetler'i tehdit ediyordu.

Üstelik, NATO asıl kirli operasyonlarını da üye ülkelere saklamıştı: Batı demokrasiyelerinin komünizm tehdidinden korumak dedikleri, İtalya, Yunanistan, Almanya, Türkiye gibi ülkelere faili meçhul cinayetler, katliamlar ve karanlık provokasyonlar düzenleyerek bu ülkelere halk iradesini baskı altına almak oldu. • Sf 3

Ortadoğu'da karanlık projelerin eş başkanlığı ile övündükleri yıllar geride kaldı. Irak işgalinde, Suriye'nin yangın yerine çevrilmesinde, İsrail'in cesaretlendirilmesinde hatta Arap Baharı denilen uğursuz operasyonla yapılan işlerde hep ABD emperyalizminin işbirlikçiliğini yaptılar.

"Bölgesel güç" olmakla övünürken bile ülkemizin taşeron emperyalist olarak piyasa değerinin ne kadar yüksek olduğunu anlatıyorlardı.

Şimdi kafa değişmedi ama dünya değişti.

ABD emperyalizmine itaatte rakipsiz olmak hem mümkün değil, hem çok para etmiyor, hem de artık başka sanatlar prim yapıyor: Emperyalizmle dans ediyorlar.

Bizse basit bir şey söylüyoruz: ABD emperyalizmine koşulsuz teslimiyet bitecekse, onunla oyunlar oynama dönemi başlamamalıdır. Emperyalist sistemden mutlak kopuş şarttır.

BAZILARI PATRİOT SEVİYOR

AKP'nin S-400 macerasına "demokratlardan" yöneltilen itirazların bir kısmı gerçekten "siz nasıl barışseversiniz" dediriyor. "Ruslardan S-400 alarak Amerika'yı kızdıracaksınız, çok fena olacak" diyenler de var, "S-400 nereden çıktı? Patriot veriyorlardı işte, biraz daha pazarlık etseniz ucuza alırdınız" diyenler de...

Barışseverlikse, silahlanma karşıtlığı ise, S-400'lerden çok önce itiraz edilmesi, kazan kaldırılması gereken militarist politikalar var ortada.

ABD emperyalizmine bağımlılıkla hesaplansın, sanayiden tarıma, para politikalarından dış politikaya her alanda ABD'ye bağımlı olmamıza itiraz etmeden, "aman kızarlarsa dolar çıkar mahvoluruz" demenin neresi solculuk oluyor? Derdimiz emperyalizme hizmet ederken onu kızdırmaları mı?

YOBAZLARDA YURTSEVERLİK ARAMAYIN

Yurtseverlik, yurdunu korumaya hazır olmaktır. Başka yurtlara göz dikip, buralara işgal hareketleri düzenlemek için silahlanmak değil.

Yurtseverlik, halk düşmanı emperyalistlere karşı gücünü birleştirmeyi gerektirir. Emperyalist ülkeler arası-

da kurduğu dengelerle diktatörlüğünü sürdürenlere arka çıkmayı değil.

Son olarak, Afrika'da, Arabistan'da, Balkanlarda, Güney Asya'da ve hatta Çin'de işbirliği yaptığı emperyalistlerle "sıkı pazarlık" yapmak yobazları yurtseverliğe yaklaştırmaz.

MAHARET İMAMLARDA DEĞİL S-400'DE

Herhangi bir Türk hükümetinin füze savunma sistemlerini ABD'den değil de Rusya'dan alacağını söyleyen birisine 20 yıl önce deli muamelesi yapılırdı.

Şimdi AKP, bunu gerçekten hayata geçiriyor. AKP birden Amerikancılıktan vazgeçtiğinden değil.

ABD, bir süredir oyun kuramıyor. En değişmez müttefiki İsrail'in Çin'le kurduğu ekonomik ilişkiler Amerikan siyasetçilerinin sınırlarını bozuyor. Suriye'de üzerine yatırım yaptıkları cihatçılar bin parçaya bölünürken sahada üstünlüğü Rusya, İran, Lübnan Hizbullahı ve hatta Çin gibi müttefiklerle bir denge oluşturmaya çalışan Suriye mutlak olarak elde etmiş durumda.

Üstelik, örneğin Rusya, kıran kırana rekabet edilen bir düşman gibi değil, sözünü geçirmesini bilen bir ortak gibi konumlanıyor.

Bu tabloda, hem AKP hem de burjuva devletin hakim unsurları manevra yeteneği kazanıyorlar.

Adi üstünde manevra yeteneği. Üstelik bu yetenek AKP iktidarının yetkinliğinden gelmiyor: Amerikancılığı derinlere kazınmış Türkiye burjuvazisi, şimdi ABD ile oyun oynamaya başlıyor. Birincisi, dünya koşullarında bunu yapmak mümkün hale geliyor. İkincisi, bunu yapmadan ayakta durmak mümkün görünmüyor.

Peki bu iyi bir şey mi?

Hayır! Kazanılan manevra yeteneği, Türkiye'yi emperyalizmin baskısından kurtarmıyor, tam tersi! Bu manevralar Türkiye'yi geçmişte hep kıyasında durduğu emperyalist savaş oyunlarının tam göbeğine itiyor.

"ABD düğmeye bassa tek bir uçak kaldıramaz hava kuvvetlerimiz, yazılımlar vs. her şey onların elinde" denilen bir dönemden bağımlılığın farklı emperyalist odaklar arasında dağıtıldığı bir döneme giriyoruz.

S-400'lerin sahneye çıkmasıyla ABD emperyalizmi ve NATO'nun sarsıldığı doğrudur. Bu sarsıntının halklar yararına değerlendirilebilmesi ise dinci, piyasa, ırkçı sermaye egemenliğinin sona erdirilmesi ile mümkündür. • Sf 2

Zengin patronların silahlanma yarışı

Savaş ve silahlanma sadece emperyalist dünyanın saldırgan yüzü değil. Kapitalist ekonominin 'doğal' bir parçası silahlanma. Hem emperyalist rekabet 'kim daha güçlü' üzerinden yürüyor hem de emperyalistler bir de silah/savaş pazarıyla dünyanın kanını emiyor.

Silahlanma yarışı bir yandan silah tekellerinin sermaye birikimi için sürekli büyüyen dev bir pazar anlamına geliyor. Diğer yandan ülkelerin silaha harcadıkları para, işçi sınıfının gelişmesini, refahını, daha iyi koşullarda yaşamasını sağlayacak olan harcamalardan kısılması, kısaca emekçi halkın belinin daha fazla bükülmesi sonucunu doğuruyor. En nihayetinde çıkan savaşlarda silahlar emekçi halkı vuruyor.

DÜNYA SİLAH PİYASASI: 100 MİLYAR DOLARIN ÜZERİNDE BİR PAZAR

Uluslararası savaş ticareti son yıllarda sürekli artan bir ivme içinde. Silah endüstrisinin tüm dünyadaki toplam yıllık cirosu 100 milyar doların üzerinde. Elbette bu rakam yaklaşık bir değeri gösteriyor. Her ülke silah harcamalarını olduğu gibi ortaya koymuyor. Üstelik büyük silahlara dayanan istatistikler dışında kalanlar da var. Rakamlara yansımayan büyük bir kayıt dışı ekonomi söz konusu.

Stockholm Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün raporuna göre son beş yılda toplam silah ihracatının dörtte üçü beş ülke tarafından yapılıyor. Sırasıyla ABD, Rusya, Fransa, Almanya ve Çin. ABD en az 98 ülkeye yaptığı savaş uçağı, kısa menzilli seyir füzeleri, balistik füzeler ve güdümlü bomba satışları ile dünya silah ithalatının başını çekiyor. ABD'nin %36'lık satış oranını ikinci

sırada gelen Rusya'da %21 ile takip ediyor. Son beş yılda aradaki farkın açıldığının altı çiziliyor, bunda Rusya'nın önemli iki silah alıcısı Hindistan ve Venezuela'nın, kriz, ABD yaptırımları ve siyasi nedenlerle silah alımında gerileme olmasının payı var.

İsrail, Güney Kore ve Türkiye son beş yılda silah satışını dikkat çekici oranda artıran ülkeler arasında geçiyor. Türkiye, 2014-2018 döneminde 2009-2013 dönemine kıyasla silah ihracatını yüzde 170 artırdı.

Rapora göre en büyük beş silah ithalatçısı ülke ise Suudi Arabistan, Hindistan, Mısır, Avustralya ve Ceza-yir. ABD, İngiltere ve Fransa'nın sattığı silahların adresi Körfez ülkeleri. Bu silahların nerede kullanıldığını tahmin etmek güç değil: Bugün dünyanın en kanlı sahalarından biri olan Yemen'de binlerce sivil, çocuk, yaşlı işte bu silahlarla hayatını kaybetti.

Emperyalist devletler arasında yükselen rekabet, olası bir savaş için potansiyel coğrafyalara silah yığınağı yapılmasına yol açtı. Suriye ve Yemen'de halen süren savaş nedeniyle Ortadoğu dünyanın en çok silah bulunan bölgelerinden biri. Nitekim en çok silah satışının ise 2009'dan bu yana Ortadoğu'ya yapıldığı kaydediliyor. Rusya ile sınır komşuluğunda bulunan İskandinav ülkelerinin silah alımlarındaki artış dikkat çekiyor.

Dünyanın beşinci büyük silah ihracatçısı olan Çin'in ithalatındaki gerileme ise kendi silah teknolojisini

geliştirmesinin, kara gücü dışında da askeri gücünü çeşitlendirmeye ve donanmasını güçlendirmeye çalışmasının bir sonucu olarak yorumlanıyor.

Silahlanmayı sınırlandırmayı ya da uluslararası silah ticaretini düzenlemeyi öngören uluslararası anlaşmalar ise kağıt üstünde kalıyor. Emperyalizm iki yüzlü bir düzen, göstermelik kurallar koyarak halkları kandırmaya çalışmak, sonra da kendi koyduğu kurallara uymamak başlıca özelliği.

S-400 TRIUMF NEDİR, NEREDE KULLANILIR?

S-400 Triumf, bir hava savunma silah sistemidir. Dünyadaki en etkili karadan havaya savunma sistemi olarak gösterilmektedir. Rusya Federasyonu Silahlı Kuvvetleri'nce 2007 yılından beri kullanılmaktadır.

Mantık olarak tehdidin algılanması, incelenmesi ve fiziksel olarak vurularak imha edilmesi üzerine kurulu bir işleyişi vardır.

S-400'ler, uzun menzilli radar tespit sistemi, komuta kontrol ünitesi, füze rampası ve müdahale radarı olmak üzere 4 ayrı parçadan oluşur.

400 km menzilli sistem, benzerlerinin aksine sadece balistik ve cruise füzelerine karşı değil insansız hava araçları, erken uyarı, radar, savaş

ve bombardıman uçaklarına karşı da güvenlik sağlamaktadır. Sistem ses hızının 15 katına (Mach 15) kadar hızlı hava araçlarına cevap verebilir. Çoklu hedeflere karşı da oldukça etkilidir.

ABD tarafından geliştirilmiş olan Patriot sistemlerine göre bariz üstünlükleri olan sistem, çoklu atış sistemlerine de yükseltilebilir.

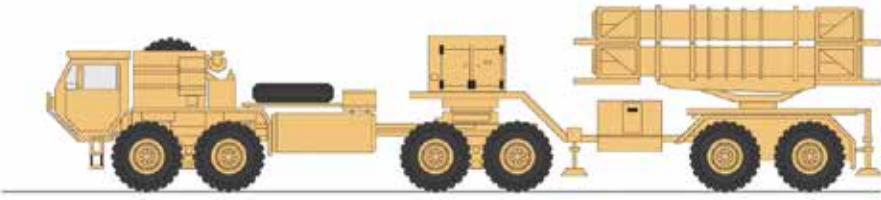
Sistem mobil olduğu için çok esnek hareket kabiliyetine sahiptir. Aynı zamanda 10 metre gibi çok düşük irtifadaki hedefleri bile vurabildiğini not etmek gerekir.

Türkiye'nin S-400 siparişi füze dışındaki parçaların hava yoluyla Türkiye'ye getirilerek burada birleştirilmesini öngörüyor.

S-400 Triumf

MIM-104 Patriot

Taktik ve teknik özellikleri

	S-400	MIM-104
Hedef alınabilecek cisimlerin maksimum hızı, m/s	4 800	2 200
Konuşlandırma süresi, dakika	5-10	15-30
Hareket halindeki cisimleri vurma menzili, km**	250	160
Hareket halindeki cisimleri vurma irtifası, km	0,01-27	0,06-24
Aynı anda vurulabilen hedeflerin sayısı	>36	8
Aynı anda hedefe yönlendirilen füzelerin sayısı	>72	>24
Taktik-balistik hedefleri vurma menzili, km	60	45
Balistik hedefleri vurma irtifası, km	>27	>20
Radarin tespit menzili, km	600	~180
Sistemin tepki verme süresi, saniye	10	15
Füze fırlatma açısı, derece	90	38

S-400'Ü KİMLER KULLANIYOR?

Rus ordusu içinde 2007 yılında operasyonel hale gelmiş olan sistem 10 yıl sonra başka ülkelere de satılmaya başlanmıştır. Rusya'da sınır bölgelerinde, Moskova Garnizonunda, savaş gemilerinde ve Suriye'deki Hmeymim Hava Üssünde kullanılmaktadır.

maktadır.

Bunun dışında Belarus ve Çin'de aktif konumda S-400 sistemleri vardır. Türkiye, Suudi Arabistan ve Hindistan'ın da sistemi edinmek için imzaladığı sözleşmeler bulunmaktadır.

KAHRAMAN PLASTİK BORU, AMERİKAN GAVURUNA KARŞI

Milliyetçilik zehirlidir. En hızlı ve öldürücü etkisini ise beyinde gösterir. Giderek gözler ve kulaklar etkilenir. Gördüğünü anlayamayan kişi, bir süre sonra göremez hale gelir.

"Moskof gavuru" edebiyatı ile sosyalist ülkelere dış bileyen, kendi ülkesindeki gerçek yurtseverlere, komünistlere düşman olan dinci/milliyetçi kesimler, şimdi Ruslardan alınan S-400'lerle dünyaya meydan okuyor!

Amerikancı Fethullahçı darbe girişiminin yıldönümünde, kendisi bir ABD-Cemaat ortak yapımı olarak iktidara getirilmiş AKP'nin yandaşları S-400'lerle zafer geçidi yaptı!

Darbenin ve bastırılmasının yıldönümünde üzerine S-400 yazdığı plastik boruları arabasına bağlayan bir yurttaş, Bursa'da zafer turları attı.

Burada acıklı olan, dünyanın belki de en etkili hava savunma sistemi olan S-400'un plastik borularla simgelenmiş olması değil.

Acıklı olan, Sovyetler Birliği'nin bilimde, teknolojiye, sanayide ulaştığı büyük potansiyelin ürün olan bir silah sistemini son sultan büyük reis Erdoğan'ın zafer simgesi olarak kullanan bir antikomünist İslamcının körlüğü...

Rusya kapitalist bir ülke. Hatta Rusya, emperyalist kutuplardan birisi durumunda, tartışmasız olarak...

Sovyetler Birliği'nin tüm dünya halklarına kapılarını açtığı, ulaştığı uygarlık düzeyini dünyayla paylaştığı bir devirde ona düşman olanlar şimdi Amerikan uşaklığından Putin muhipliğine terfi ediyor.

Uçağını düşürdükleri Rusya, pilotunu besledikleri cihatçı yamyamlara öldürttükleri ülke, şimdi kendi sonunu uzaklaştırmak için çırpınan reislerinin sırtını yaslayıp kabadayılık yaptığı güç olarak görünüyor.

Bunu ülkenin bağımsızlığı yolunda atılmış bir adım olarak görmek mümkün değil.

NATO: Tüm uzantılarıyla bir savaş makinesi

NATO bundan yetmiş yıl önce, 1949'da, İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra kuruldu. Faşizmi yenilgiye uğratarak savaştan muzaffer çıkan ve emekçi halklara barışı getiren Sovyetler Birliği ve sosyalizm dünya çapında büyük bir prestij kazanmıştı. Bunu bozmak, sosyalist bloğun siyasi ve askeri gücünü kırmak, emperyalist düzenin kendisi için büyük bir tehdit olarak gördüğü komünizm tehlikesini bertaraf etmek NATO'nun kuruluş amacıydı. Yetmiş yıldır dünya işçi sınıfının karşısında konumlanmış dünyanın en büyük terör örgütü olarak faaliyet gösteriyor.

NATO, açık ve örtük askeri mekanizmalarından ibaret değil. "Sivil toplum" ve medya ayağıyla, komünizme karşı kurduğunu gerici örgütlerle, karşıdevrimci çeteleriyle, "terörle mücadele" adı altında finanse ettiği terör örgütleriyle varlığını sürdürüyor.

EMPERYALİZM VARSA BARIŞ YOK

NATO kurulduğundan bu yana emperyalizm içinde bir düzenleyici oldu. Emperyalist merkezlerin, dünya hakimiyetinin ayarlarını yaptı. Sovyetler Birliği'nin çözüldüğünden sonra da "terör tehdidi", "demokrasi getirme", "kriz yönetimi" gibi bahanelerle etkinliğini sürdürdü. Emperyalist düzene bir şekilde uyum sağlama-yan ülkeleri hedef almaya devam etti.

ABD'nin silah harcamaları bugün 1990'dan beri en yüksek değerinde. Yani Sovyetler'in var olduğu dönemde harcadığından daha fazlasını harcıyor silahlanmaya.

2019 yılı rakamlarına göre, 685 milyar 99 milyon dolarla NATO'nun toplam savunma harcamasının yaklaşık yüzde 70'ini tek başına ABD yapacak. Emperyalist hiyerarşinin tepesindeki ülke ABD ile rekabet edebilecek ülkelerin durdurulması, nüfuz alanlarının kısıtlanması da başlıca görevlerinden biri NATO'nun.

Sınırları gittikçe genişledi. Rusya sınırında devasa büyüklükte tatbikatlar gerçekleştirildi. Doğu Avrupa, İskandinav-ya, Ortadoğu bu nedenle silah yığınağına dönüştü. NATO hâlâ üye ülkelerin bütçelerinden en az %2 oranında savunma harcamalarına pay ayrılmasını talep ediyor.

Yugoslavya'yı parçalayan kanlı savaş, Afganistan'ın işgali, Ortadoğu'nun kan gölüne çevrilmesi, milyonlarca insanın yurtlarından edilmesi NATO'nun dünyayı yeniden şekillendirme, Batı emperyalizminin ülkeleri kendine tabi kılma planlarının yıkıcı sonuçlarından oldu. Karşıdevrimci taşeron örgütleriyle kendine bağlı ülkelerin aydınlarına, ilericilerine, komünistlerine karşı yapılan hain saldırıların sorumlusu, toplumları katliamlarla terbiye etmeye çalışan NATO ve onun yerli işbirlikçileri.

Avrupa Komünist İnisiyatifi: NATO yok edilmelidir!

Avrupa'da işçi sınıfının ortak çıkarları için mücadele eden otuz ülkeden komünist ve işçi partilerinin birlikte oluşturduğu Avrupa Komünist İnisiyatifi, geçtiğimiz nisan ayında, NATO'nun kuruluşunun yetmişinci yılı için yaptığı açıklamada şunlara yer vermişti:

Emperyalizm bugün Ukrayna'da, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Asya'da, Latin Amerika'da, dünyanın her yerinde saldırganlığın dozunu artırmaktadır. ABD bir yandan Kolombiya ve Brezilya gibi işbirlikçilerin iktidarda olduğu ülkeleri kendi politikasına yedeklemenin ve Latin Amerika'da hegemonyasını yeniden tesis etmenin yolu olarak NATO üyeliğini öne çıkarmaktadır. Diğer yandan Balkan halklarının daha fazla sömürülmesinin bir aracı olarak milliyetçiliğin körüklenmesi NATO sayesinde mümkün olmaktadır. Ortadoğu'da Arap devletlerinin İran karşısında taraflaştırılması ve bu taraflaşmadan sermayenin kazanması için girişimlerde bulunmaktadır.

Son NATO Zirvesi'nde çıkan "savunma harcaması"nı artırma kararı, tüm üyelerine halkın temel ihtiyaçlarından kısıp savaş makinesine bütçe ayırmayı dayatmanın adıdır. NATO'nun nükleer silahlanma yarışına hız vermesi insanlığın geleceğini büyük bir tehlikeye atmaktadır.

Öte yandan emperyalist-kapitalist sistemin krizi derinleşmekte, bu kendini emperyalizm içi ittifakların çatırdamasıyla, Avrupa'daki emperyalist devletlerin özgün arayışlara girmesiyle, bir

bütün olarak kapitalizmin ikna ediciliğinin azalmasıyla da belli etmektedir. AB üyesi ülkelerin "güvenlik ve savunma" maskesi altında kendi yığınaklarını yapmak için imzaladıkları PESCO anlaşması, Avrupa ordusu söylemleri bunun bir yansımasıdır. Ancak NATO'nun alternatifi, Avrupa'da ya da diğer bölgelerde sermaye sınıfının başka bir askeri-siyasi ittifakı, başka bir "kutup", başka bir "kurtarıcı" olamaz. Artan saldırganlığa karşı barışın tek anahtarı sosyalizmdir, işçi sınıfının kardeşliğidir.

NATO yetmiş yıldır faaliyet gösteren bir savaş örgütüdür. Yalanlarla, zorbalıkla, cinayet ve katliamlarla dolu yetmiş yıllık bir suç sicili birikmiştir. Yetmişinci yılında söylenecek tek bir

şey vardır: NATO yok edilmelidir! İnsanlık NATO'suyla, PESCO'suyla, AB'siyle, yeryüzünde barışın ve güvenliğin en büyük düşmanı emperyalizmden kurtulmalıdır. Bu nedenle komünistler bir karşıdevrim örgütü olarak NATO ile mücadeleyi gündemlerinden hiçbir zaman düşüremez. Avrupa Komünist İnisiyatifi üyesi komünist ve işçi partileri olarak bizler NATO'nun tüm uzantılarıyla birlikte ülkelerimizden ve bölgemizden çıkması, üslerinin kapatılması, bu suç örgütünün daha fazla yıkım üretmeden yok edilmesi için birlikte mücadele etmeye, sosyalizm için örgütlenmeye devam edeceğiz.

**Kahrolsun emperyalizm!
Yaşasın sosyalizm!**

NATO'YA KAN DÖKEREK GİRDİK

Türkiye, NATO'ya üyelik için ilk başvurusunu CHP iktidarının son günlerinde 1950 yılında yaptı. Menderes'in Demokrat Parti'si iktidarı devralırken, bu başvuruyu da devraldı ve dış politikasının da merkezine yerleştirdi. Türkiye, "Komünizm tehlikesi" yüzünden yapılan Amerikan yardımlarından Yunanistan'la birlikte yararlanıyordu ama NATO'ya hemen kabul edilmedi.

Demokrat Parti iktidarının Kore

Savaşı'na asker gönderme tercihi bunun üzerine geldi. Yüzlerce askeri ölen ve çok sayıda askeri yaralanan Türk ordusu, kendi vatanından binlerce kilometre ötede kendi bağımsızlığı için mücadele eden Korelileri katleden bir operasyonun parçası oldu.

Bu bedellerle 1952'de NATO'ya alınan Türkiye, o günden bu yana NATO'nun sadık bir hizmetkârı olageldi, silahlı kuvvetleri NATO'nun direktifleri ile dizayn edildi, en kıymetli topraklarında NATO üslerine yer açıldı.

Yüzlerce solcunun hayatına mal olan darbelerin NATO destekli olduğu, Maraş ve Çorum katliamlarında NATO'nun parmağı olduğu biliniyor. Burada NATO'nun işlerini meşrulaştıran, NATO'nun yok edilmesi sloganını rafa kaldıran "solcular"ın, ABD ile işbirliğini kurtuluş yolu olarak görenlerin payını da unutmamak gerekiyor.

SAMANALTI / Sait Munzur

S-400'LER KİMİ VURACAK?

S-400 oyunu emperyalist ülkelerin Türkiye'deki varlığının daha da güçlendiği bir felaketle sonuçlanabilir. Bu felaketi püskürtmenin yolu ABD emperyalizmine, NATO'ya karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. S-400'ler ezilenlerin tepesine düşmemeli, ezenlerin elinde patlamalıdır.

Türkiye Komünist Partisi Genel Sekreteri Kemal Okuyan'ın 16 Temmuz 2019 tarihinde soL Haber Portalı'nda yayımlanan yazısını okurlarımızın dikkatine sunuyoruz.

Bir hükümetin iç politikası dış politikasından tamamen farklı bir doğrultuda gelişebilir mi? Esas itibarıyla halk düşmanı olan bir siyasi iktidar, uluslararası alanda mazlumların, yoksulların çıkarlarını savunup, dünyadaki eşitsizliklere karşı konum alabilir mi?

Kestirme yanıt yanlışa götürse de, hemen her örnek için geçerli bazı önermeleri baştan sıralayabiliriz.

Bir hükümet, gündüz insan gece kurt adam olamaz. Onun bastığı sınıfsal zemin içeride de dışarıda da aynıdır. Dolayısıyla bir ülkenin içinden bakıldığında iç politikası olumsuzlanan bir hükümete dış politikada bir erdem yakıştırmak ancak ve ancak milliyetçi bir kirlenmenin ürünü olabilir. Milliyetçilikle yurtseverlik arasındaki farkı ısrarla vurguluyoruz: Milliyetçilik, “benim sömürücüm, benim hırsızım, benim zorbam iyidir” demekken, yurtseverlik “memleket sevgisini ülkeyi sömürücülerden, hırsızlardan, zorbalardan temizleme iradesi”yle taçlandırılmaktadır.

Bir kural olarak, hiçbir hükümet iç politikasından taban tabana zıt bir dış politika pratiği geliştiremediği gibi, iç politika ile dış politika arasında sanıldığı kadar ciddi bir kopukluk da bulunmuyor. Dış politika iç politikanın uzantısıdır.

Ancak...

İç politikada, bazen kağıt üzerinde kalsa da, tek bir otorite, tek bir iktidar odağı vardır. Dış politika ise, çok sayıda aktörün iradesinin karşı karşıya geldiği ve bu iradelerin her birinin meşruiyet kaynağını şu ya da bu ölçüde uluslararası hukuktan aldığı bir ortamda yürütülür. Dolayısıyla bir hükümet iç politika tercihlerini olduğu gibi dış politikaya taşıyamaz. Kuşkusuz iç politikada da hükümetleri kısıtlayan toplumsal, siyasal, ideolojik faktörlerden söz edebiliriz ama uluslararası alanda bu kısıtların karakteri değişir. Dış politika, her biri tanımlanmış sınırlar içinde bir silah tekeli elinde bulunduran ve olağanüstü durum ve örnekler dışında meşruiyeti uluslararası alanda kabullenilmiş onlarca, hatta yüzlerce birimin var olduğu bir platformda sürdürülür.

Bu platformun bir hiyerarşisi vardır, en güçlü emperyalist ülkeler hiyerarşinin tepesinde dir ancak en güçlüsünün dahi otoritesinin ya da iktidarının sınırları vardır ve bu hiyerarşik yapıda kesintisiz bir rekabet, zaman zaman açık çatışmaya dönüşen bir rekabet söz konusudur.

Şimdi bu önermelerden hareketle, AKP örneğini değerlendirebiliriz. İçeride AKP'ye karşı olup, dış politikada AKP'yle birlikte davranmak, onu desteklemek tutarsızlıktır, dahası içeride AKP'ye sanıldığı kadar “muhalif” olmamaktır. Bununla birlikte uluslararası alandaki hiyerarşik yapı ve bu yapı içindeki çelişkileri göz önüne almadan iç politikanın bakış açısını uluslararası alana taşımak çoğu kez yanlış sonuç verir.

Örnek olsun, AKP'nin Latin Amerika'daki bazı ilerici iktidarlara iyi geçinmeye çalışmasının siyasal ve ekonomik nedenleri olduğu açıktır. Sürekli olarak bu nedenleri vurgulamak ya da Türkiye burjuvazisinin bencil çıkarlarına işaret edip, uluslararası kamuoyunu uyarmak yeterli değildir. Yeterli değildir çünkü uluslararası alanda devrimci hareketin çıkarları tek bir ülkede sürmekte olan mücadelenin ihtiyaçlarıyla değil, çok farklı dengelerin hesaplanmasıyla belirlenebilir.

Bir ülkede devrimci hareket, uluslararası alandaki gelişmelere yaklaşırken şu parametreleri hesaba katmak zorundadır:

- Ülke içinde emekçi halkın çıkarlarının savunulması
 - Başka ülkelerde emekçi halkın çıkarlarının savunulması
 - Emperyalist saldırganlığın dizginlenmesi ve geriletilmesi;
- emperyalist ülke ve kurumların müdahale yeteneğinin azalması
- Emperyalist sistem içindeki çelişkilerin o sistemi zayıflatcak olanaklar yaratması
 - Devrimci hareketin ulusal, bölgesel ve uluslararası ölçekte yükselmesi

Bunlar her zaman aynı doğrultuyu vermeyebilir ama devrimci bir hareket mümkün olduğunca bütün bu parametreleri değerlendirip, onlar arasında uyumu gözetmek durumundadır.

Bunları söyledikten sonra Türkiye'nin Rusya'dan S-400'leri almasına nasıl bakabiliriz?

AKP hükümetiyle mücadeleyi bir kenara koymaksızın, onun Rusya ile ilişkilerinin mantığını sergilemeyi ihmal etmeksizin ve Rusya'daki Putin iktidarının sınıfsal ve ideolojik karakterine ilişkin bir yanılama içine girmeksizin şu söylenmelidir:

Türkiye'nin S-400 silah sistemini alması dünyanın en güçlü terör örgütü NATO'nun iç çelişkilerini derinleştirdiği, NATO'nun müdahale yeteneğini azalttığı, Türkiye'de ABD emperyalizminin etkisini sarstığı için, halkın çıkarları doğrultusunda değerlendirilebilecek bir gelişmedir.

Halk yararına bir gelişme demiyorum, halk çıkarına değer-

lendirilebilecek bir gelişme diyorum. Türkiye'de emekçiler, emperyalist sistem içindeki rekabette, pazarlıklarda taraf olamaz. Ancak Türkiye'de bugünkü sömürü düzenine, adaletsizlik ve eşitsizliğe ortak olan batılı emperyalist ülkelerin, NATO ve Avrupa Birliği gibi kurumların etki ve müdahale yeteneğinin kırılması için her fırsat değerlendirilmelidir. Bu anlamda S-400'ler bir hava savunma sistemi olarak değil, emperyalist sistem içinde büyükçe bir çatlak olarak görülmelidir.

Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve AB'ye adaylık statüsünü terk etmesi, komünistlerin yıllardır dillendirdiği bir taleptir. Bu talep günceldir ve şimdi daha fazla dillen-

dirilmelidir. AKP hükümetinin, sırtını yerli ve yabancı tekellere dayayarak, NATO ve AB'yi sorgulamaksızın girdiği S-400 oyunu emperyalist ülkelerin Türkiye'deki varlığının daha da güçlendiği bir felaketle sonuçlanabilir. Bu felaketi püskürtmenin yolu ABD emperyalizmine, NATO'ya karşı mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. Ve bu mücadele ülkenin bütün kaynaklarını yağmalayan sömürücü patron sınıfına, o sınıfı yıllardır ihya eden zorba ve yobaz iktidara karşı mücadeleden asla ayrı düşünülmemelidir.

S-400'ler ezilenlerin tepesine düşmemeli, ezenlerin elinde patlamalıdır.

DÜZEN MUHALEFETİNİN MUHALİFLİK ÖLÇÜTÜ: BİZ TAM ANLAYAMADIK!

AKP silahlanıyor. Savaş sanayisine yapılan yatırımlar ve her yıl artan silahlanma giderleri İslamcı iktidarın oyunu büyütme eğiliminde olduğunu gösteriyor. Düzen muhalefетinin tepkileri ise 'bizi de bilgilendirin' sözleriyle sınırlı.

İktidarın S-400 ve F-35 kısaltmalarında simgeleşen silahlanma politikaları uzun süredir ülkenin gündeminde. Hükümet, ordu çevreleri, NATO generalleri, ABD ve Rusya yetkilileri çokça konuştular bu konuda.

Muhalefet partilerinin verdikleri ilk tepkiler “politik” olmakla kaldı. Hükümetin tehlikeli bir oyun oynadığına, Amerika'yı kızdırırlarsa ülkenin krize gireceğine vs. işaret ettiler.

Bu ilk tepkiler, “Erdoğan tehlikeli oynuyor, ülkenin başı belaya girecek” propagandasını amaçlıyordu ama bir

yandan da Erdoğan'a oynadığı “bağımsız lider” oyununda güç verdi.

23 Haziran'la birlikte seçimler tamamlanıp siyaset “olağan” akışına dönünce muhalefet artık iyi bildiğimiz “milli çıkarlar söz konusu olduğunda muhalefet yapmamayı da düşünürüz” hallerine geri döndü.

12 Temmuz günü CHP sözcüsü Faik Öztrak şu sözlerle ana muhalefetin muhalefетini dile getirdi:

Eğer bu ülkenin askerleri, savunma uzmanları diyorlarsa ki bu füzelere ihtiyaç vardır, tabii ki alınacak

ama bunun yanında başka şeyler de söylüyoruz. Öyle anlaşılıyor ki bunları alırken F-35'leri almamızda sorun çıkabilir, buna baktınız mı? S-400'leri aldık, F-35'leri alamadık, bu büyük bir açığa neden olacak mı? Bu konularda bir türlü aydınlatılmıyoruz. Başka bir şey daha sorduk, bunları almamız halinde ABD parlamentosunun almış olduğu kararlar var, bu kararlar bir takım yaptırımları içeriyor deniliyor. Bu konularda bir takım tedbirler aldık mı, bunu soruyoruz. Yine cevap yok.

SARAY TAKINTISI KÖR EDİYOR

S-400'ler konusu liberal demokratların siyasette sadece körlük yaydıklarının bir başka kanıtı oldu. Bütün işi bırakıp, “sarayı korumak için alıyorlar” diyen bile oldu!

İhtişamlı başkanlık sarayı, en çok Erdoğan'a dönük halk muhalefетini kör etmeye yarıyor. Erdoğan bir düzen siyasetçisi. Büyük patronların ve uluslararası güçlerin iradesinden bağımsız bir “tek adam iradesi” tanımlamak hiç akılluca değil. Kimilerinin 1500 odalı sarayda torunlarıyla köşe kapmaca oynadığını varsaydığı bir diktatör karikatüründen farklı olarak, patronların ve güç odaklarının çıkarları için çalışan bir “yeni devlet” mekanizması var ortada.

Saldırgan, maceracı ve mutlak olarak zenginlerden yana.

Sol kesimde, liberal demokratiğin körleştirdiği, bir dönem Yetmez Ama Evet'çi olabilmişlerin de, cemaate

yanaşmışların da aralarında olduğu bazı yazarlar, bu resmi fazla karmaşık buldukları için “manyak diktatör” basitleştirmesiyle her şeyi anlamaya ve anlatmaya kalkıyorlar.

Öyle ki, geçtiğimiz günlerde yarı şaka yarı ciddi, S-400'lerle ilgili kimi verileri birleştirip, yerleştirilecekleri illere ilişkin spekülasyonları değerlendirip şu sonuca varanlar oldu: S-400'ler olası bir darbeye Sarayı Türk uçaklarına karşı savunmak için alınıyor olmasın!

Bunu söyleyenlerin burjuva siyasetini bir oyun sandıkları kesin. Belki de bu yüzden sık sık “oyuna bizi de alın” diyerek sahneye fırlıyorlar.